Актриса

Оповідання "Актриса" вперше було опубліковано в журналі "The Novel Magazine" під назвою "Пастка для необережних", 1923 рік

Небритий чоловік із четвертого ряду в партері нахилився вперед і недовірливо спостерігав за подіями на сцені. Його хитрі очі примружилися

— Ненсі Тейлор, — прошепотів він, — Боже мій, маленька Ненсі Тейлор!

Його погляд упав на театральну програмку, що він тримав у руці. Одне ім'я було виділено жирним друкарським шрифтом.

— Ольга Штормер! Так ти себе назвала. Уявила себе зіркою, чи не так, моя леді? І ти повинна заробляти гарненьку купку грошей. Досить забути, що твоє ім'я було Ненсі Тейлор. Мені цікаво. Мені дуже цікаво, щоб ти сказала, якби Джейк Левіт нагадав тобі цей факт?"

По закінченню першого акту, театральна завіса опустилася. Зал вибухнув аплодисментами. Ольга Штормер, актриса великої емоційної сили, чиє ім'я не сходило зі сторінок газет в останні роки, додала ще один тріумф в ролі Кори у п'єсі "Помста ангела".

Джейк Левіт не аплодував, його губи повільно розтягнулися в задоволену посмішку. Боже! Яка удача! Саме зараз, коли він опинився в такому скрутному становищі. Звісно вона спробує блефувати і грати, але вона ніяк не вплине на нього. Якщо добре попрацювати, то це буде золота жила.

Наступного ранку перша робота Джека Левіта по розробці золотої жили була очевидна. Сидячи у свої вітальні з червоними лакованими

поверхнями та чорними портьєрами, Ольга Штормер задумливо читала та перечитувала лист. Її виточене бліде обличчя с виразними рисами застигло, лише сіро-зелені очі під лінією брів час від часу змінювали фокус, немов би розглядаючи зриму небезпеку, що зачаїлася за словами листа.

Потім голосом, що, як казали критики, міг зворушити до сліз чи стати холодним мов криця, покликала: "Місіс Джонс!". Охайна молода жінка в окулярах із стенографічним приладдям поспішила прийти із суміжної кімнати.

— Зателефонуйте будь-ласка містеру Денехену, та попрохайте його прийти негайно.

Менеджер Ольги Штромер Сід Денехен зайшов до кімнати з виразом обличчя чоловіка, який все своє життя мав справу з акторками. Готовий до умовляння, погроз та втішання, тобто до його щоденної роботи.

Він зітхнув з полегшенням, оскільки Ольга була спокійна та зосереджена і лише кинула йому лист через стіл.

— Почитай

Лист був написаний на дешевому папері кострубатими літерами

Дорога мадам

Вчора ввечері я був дуже вражений вашим виступом в Мандруючому ангелі. Уявіть лише ми маємо спільну знайому Ненсі Тейлор з Чикаго. Стаття про неї може вийти незабаром. Якщо ви бажаєте поговорити про цю справу, то можете покликати мене в будь-який час.

З повагою, Джейк Левіт

Денехен трохи збентежився

— Я не зовсім зрозумів. Хто ця Ненсі Тейлор?

— Дівчина, якій краще померти, Денні, — гіркота в голосі та втома показала, що актрисі вже 34 роки, — дівчина, яка вмерла, аж до поки цей чорний ворон знову не покликав її до життя

— Гм! Тоді…

— Мене, Денні. Звісно, це я

— Це означає шантаж, чи не так? — Вона кивнула, — І звичайно цей чоловік знає свою справу?

Денехен насупився, обдумуючи справу. Ольга спостерігала за ним своїми бездонними очима, підперши щоку витонченою кистю.

— Можливо блеф? Заперечувати все. Може він невпевнений і введений в оману випадковою схожістю.

Ольга похитала головою

— Левіт заробляє на життя шантажуючи жінок. Він впевнений.

— Поліція? – задумливо запитав Денехен.

Її відповіддю була слабка, іронічна посмішка. Під її маскою спокою ховалося нетерпіння гострого розуму, який за одну мить пройшов весь шлях і тепер спостерігав, як цей шлях проходить менш меткий розум

— Чи не думаєш, що мудріше було б звернуться …до сера Річарда? Це б частково обеззброїло його.

Заручини актриси з членом парламенту, сером Річардом Еверардом було заявлено за декілька тижнів по тому.

— Я розповім все Річарду, коли він запропонує мені одружитися

— Господи! Звісно ж так!, — захоплено промовив Денехен

Ольга лише посміхнулася

— Дорогий Дені, це не зовсім розумно. Ти не розумієш. Якщо Левіт зробить те, що погрожує, то з моєю кар'єрою покінчено, як і з депутатською кар'єрою Річарда. Ні, на скільки я розумію, можливо зробити тільки дві речі.

— І які ж?

— Заплатити …і цей процес буде безкінечний! Чи зникнути, почати все знову, — в її голосі почулася втома. І справа не в тому, що я про щось жалію. Дені, я була малим напівголодним безхатченком, що намагався зберегти свою честь. Я вбила чоловіка, тварину, що заслуговувала бути застреленою. Всі обставини були на моїй стороні і жоден суд не зможе засудити мене. Я знала це, але в той час я була лише зляканим дівчиськом…і я побігла.

Денехен кивнув.

— Гадаю, що ми нічого не зможемо пред'явити на Левіта? – з сумнівом запитав він.

Ольга кивнула головою.

— Мало ймовірно. Він дуже боязкий для якихось злодіянь, — власні слова здавалось вразили її, — Боягузтво! Цікаво, чи можемо ми щось зробити в цьому напрямку

— Можливо якщо сер Річард побачиться з ним, то це злякає його, — запропонував Денехен.

— Річард занадто гарний. Спілкуватися людей цього сорту не можливо в рукавичках

— Добре, давайте я з ним побачусь

— Пробачте мені, Денні, але я не думаю,що ви підходите для цієї справи. Потрібно щось середнє між рукавицею і силою. І для цієї справи підійдуть лише жіночі рукавички! Так, лише жінка може зіграти в цю гру. Витончена жінка з відчуттям такту, але яка знає темні сторони життя із власного гіркого досвіду. Звичайно, Ольга Штормер! Тільки не питайте мене, що я планую зробити.

Вона нахилилася вперед і сховала обличчя в долоні. Потім раптом піднялася.

— Як ім'я тієї дівчини, що хоче бути моїм дублером? Маргарет Райан, чи не так? Дівчина має волосся дуже схоже на моє?

— Її волосся гарне, — неохоче згодився Денехен, зупинивши погляд на золотисту косу Ольги, що була укладена навколо голови, — Дуже схоже на твоє. Але в усьому іншому вона не така гарна. Я збирався її вигнати наступної неділі.

— Якщо все піде добре, то ти ймовірно залишиш її дублером в "Корі".

-

Вона відмела всі його протести змахом руки.

— Дені, дай відповідь на одне питання, тільки чесно. Як ти думаєш я можу грати? Я маю на увазі " Грати". Чи я лише приваблива лялька в гарному платті?

— Грати? Боже! Ольга ніхто так не грав з часів Еліанори Дузе!

— Якщо Левіт і справді такий боягуз, як я думаю, то справа може мати успіх. Ні, я не збираюся розповідати тобі про все. Я хочу, щоб ти утримав те дівча. Скажи їй, що я дуже цікавлюся нею і хочу з нею завтра повечеряти. Вона швидко прийде.

— Вона неодмінно прийде!

— Ще одне, мені потрібно сильнодійне снодійне, яке може занурити в глибокий сон на декілька годин, але не залишило жодних слідів на наступний день

Денехен посміхнувся.

— Я не гарантую відсутність головного болю, але ніяких тяжких наслідків.

— От і добре! Тепер до справи Денні, а все решта залиш мені.

Вона підвищила голос.

— Місс Джонс!

Молода жінка в окулярах з'явилась зі звичною швидкістю.

— Прошу, сідайте та пишіть

Повільно походжаючи по кімнаті, Ольга продиктувала необхідні листи. І лише на одне вона написала власною рукою.

У своїй брудній кімнаті Джек Левіт посміхнувся читаючи довго очікуваного листа

Дорогий сер

Я не можу пригадати леді про яку ви згадуєте, але я зустрічаюсь з багатьма людьми, тому пам'ять мене може підводити. Але я завжди рада допомогти будь-якій актрисі. Я буду сьогодні вдома і ви можете зайти до мене о дев'ятій вечора.

Щиро ваша, Ольга Штормер.

Левіт схвально кивнув. Розумно написано! Вона не обіцяла нічого, тим не менше була згодна на розмову. Розробка золотої жили почалась.

Рівно о 9 годині Левіт стояв біля дверей квартири актриси та натискав на кнопку дзвінка. Жодної відповіді, він натиснув на кнопку знову, аж тут помітив, що двері не зачинені. Він штовхнув двері та зайшов у кімнату.

Праворуч були відкриті двері, що вели в яскраво освітлену кімнату, оздоблену в червоні та чорні кольори. Левіт зайшов. На столі під лампою лежала записка.

"Будь ласка, дочекайтесь мого повернення. О.Штормер"

Левіт сів та почав чекати. Почуття тривоги почало охоплювати його. У квартирі було занадто тихо. Щось моторошне висіло в повітрі. Все видавалось нормальним, але що ж було не так? В кімнаті стояла мертва тиша, хоча його не покидало відчуття чиєїсь присутності. Нісенітниця! Він витер піт з чола. Відчуття ставало сильніше. Він не один!

Проклинаючи все він вскочив та почав ходити по кімнаті. З хвилини на хвилину повинна з'явитися ця жінка. Він зупинився с приглушеним криком. За чорної шовкової штори стирчала рука. Він підійшов і торкнувся її. Холодна, жахливо холодна, мертва рука.

З криком він відсунув штору. Жінка лежала обличчям до низу. Одна рука була простягнута, інша притиснута до тіла. Розпущене золотаве волосся закривало шию. Ольга Штормер! Тремтячими пальцями він намагався намацати пульс на холодному зап'ястку. Його не було. Вона була мертва. Вона втекла від нього в найпростіший спосіб. Раптом його погляд зупинився на кінцях червоного шнура з китицями, які ховалися в пишному волоссі.

Він обережно торкнувся шнура, голова трохи повернулася і він побачив жахливо синюшне обличчя. Його голова пішла обертом. Він нічого не міг зрозуміти. Побіжний погляд на обличчя дозволив зробити висновок, що це не самовбивство, а вбивство. Жінка була задушена і вона не була Ольгою Штормер!

— Боже! Що це!?

Він почув приглушений крик. Він крутнувся і зустрівся поглядом наляканими очима служниці, що тулилася до стіни. Її обличчя було таке бліде, як її капелюшок і фартух. Він не міг зрозуміти жах в її очах, аж поки її слова не пояснили ситуацію в якій він опинився.

— Боже! Ви вбили її!

-

Не роздумуючи він відповів

— Ні, вона була мертва, коли я прийшов

— Я бачила, як ти це робив. Ти накинув на неї шворку та задушив її. Я чула крик.

Піт заливав йому очі. Він швидко прокрутив свої останні дії. Вона певно зайшла, коли він тримав кінці мотузки обома руками, вона бачила опущену голову та його крик від побаченого мертвого тіла. Він безпомічно подивився на неї. Її обличчя, дурне та нажахане, підтвердило його думки. Вона розповість поліції, що бачила жахливе вбивство. Він був впевнений, що ніщо не зможе відмовитися від цієї точки зору. Вона буде клястися своїм власним життям з непохитною переконаністю, що каже правду. Який жахливий, непередбачуваний ланцюг обставин! Стоп, чому непередбачуваний? Що за чортівня тут коїться? Пильно спостерігаючи за покоївкою він сказав:

— Це не ваша хазяйка. Ви знаєте?

Вона відповіла механічно, але її відповідь пролила світло на всю ситуацію

— Так. Це її подруга, якщо можна сказати так. Вони приятелювали як кіт з собакою. Цього вечора вони дуже палко сперечалися.

Тепер він зрозумів. Це пастка

— Де ваша хазяйка?

— Вийшла хвилин десять тому.

Пастка! Він потрапив пастку мов теля. Цей демон, Ольга Штормер, позбувся суперника, а всю вину покладуть на нього. Вбивство! Господи, вони вішають за вбивство! А він був невинен…невинен!

До нього долинув тихий шурхіт. Маленька покоївка задкувала назад до дверей. Вона почала метикувати. Її погляд зупинявся то на дверях, то

на телефоні. За будь-яку ціну він повинен її замовкнути. І був лише один шлях. Додати реальний злочин до фіктивного. Вона не мала зброї, але він теж. Але він мав сильні руки. Тут його серце нестримного закалатало. На столі коло неї, майже біля її руки лежав невеликий, оздоблений револьвер. Якби він дотягнувся до нього першим…

Інстинкт чи його погляд попередили її. Вона схопила зброю та націлила йому в груди. Хоча вона тримала револьвер незграбно, але з такої відстані важко промахнутися. Він завмер. Якщо револьвер належить такій жінці, як Ольга Штормер, то можна бути впевненим, що він заряджений.

Але була одна річ., вона не стояла між ним та дверима. Якщо він не буде її займати, то навряд в неї хватить дух нажати на гашетку. В усякому разу треба ризикнути. Зигзагами він побіг до дверей, потім через хол до виходу з квартири, аж поки вхідні двері не гримнули за ним. Він чув її слабкий та тремтячий голос "Поліція! Вбивство!". Вона повинна кричати голосніше, щоб хтось її почув. В усякому разі він на волі. Переплигуючи через сходи, він вибіг на вулицю, трохи пробіг, а повернувши за ріг, пішов швидким кроком. Він обдумував план дій. До Грейвсенда найшвидше. Вечором звідти відпливаю судно у віддалені частини світу. Він знав капітана, який за винагороду, не буде задавати багато питань. На борту у відкритому морі він буде у цілковитій небезпеці.

Об одинадцятій годині Денехен зателефонував Ользі.

— Ти підготував контракт для місс Райан? Вона буде дублером в "Корі". Це визначено. Я повинна зробити щось для неї, після того вечора. Що? Так, думаю, що вирішила усі проблеми. До речі, якщо вона скаже тобі, що я займаюсь спіруталізмом і ввела її в транс, не дивуйся. Як? Допомогли досягнення науки, каплі в каву! Після цього я розмалювала її обличчя в синюшний колір і наклала жгут на ліву руку! Містифікація? Він повинен бути містифікованим до завтра. Зараз я не маю часу. Я повинна зняти фартух та чепчик перед тим як повернеться Мейд з кіно. Як

звичайно, вона скаже, що була "чудова драма". Але вона пропустила найкращу драму з усіх. Я зіграла сьогодні увечері свою найкращу роль, Дені. Жіноча рукавичка виграла! Джейк Левіт виявився боягузом. Ох Дені, Дені, яка я актриса!